

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **R. L.,** proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 7. 5. 2010, č. j. 8 A 31/2010 – 34,

takto:

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 7. 5. 2010, č. j. 8 A 31/2010 – 34, **se zrušuje.**

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 1. 2010, č. j. CPR-16419-2/ČJ-2009-9CPR-V234, bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, oblastního ředitelství služby cizinecké policie Plzeň, inspektorátu cizinecké policie Plzeň č. j. CPPL-48996-18/ČJ-2009-034064-KP2, ze dne 8. 11. 2009 a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Správní orgán prvního stupně v uvedeném rozhodnutí uložil žalobci správní vyhoštění z území České republiky podle § 119 odst. 1 písm. a) bod 3 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též zákon č. 326/1999 Sb.), přičemž doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území byla stanovena na 10 let.

Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobce byl dne 8. 11. 2009 kontrolován hlídkou Městského ředitelství Plzeň. Při kontrole nepředložil žádný doklad totožnosti a proto byl předán na inspektorát cizinecké policie Plzeň, kde bylo zjištěno, že žalobce přicestoval na území České republiky dne 12. 9. 2001 s platným cestovním

dokladem na turistické vízum s platností od 29. 6. 2001 do 29. 12. 2001 a s dobou pobytu na 22 dnů. Po uplynutí tohoto víza žalobce nadále pobýval neoprávněně na území České republiky, a to až do 30. 4. 2002, kdy mu bylo vydáno správní vyhoštění na dobu 2 let. Žalobce však správní vyhoštění nerespektoval a proto byl trestním příkazem Okresního soudu ve Frýdku Místku ze dne 3. 6. 2002, č. j. 5 T 114/2002 – 22, který nabyl právní moci dne 3. 8. 2002 odsouzen k trestu vyhoštění na dobu 4 let za maření výkonu úředního rozhodnutí. Dne 15. 2. 2002 žalobce podal v azylovém zařízení Vyšní Lhoty žádost o udělení azylu. Řízení o této žádosti bylo zastaveno usnesením krajského soudu, které nabylo právní moci dne 9. 9. 2003. Od 10. 9. 2003 do 18. 6. 2007 žalobce opakovaně neoprávněně pobýval na území České republiky bez platného cestovního dokladu a víza, čímž opětovně mařil výkon úředního rozhodnutí. Dne 18. 6. 2007 bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. a) bod 3 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb., vydáno oblastním ředitelstvím služby cizinecké a pohraniční policie Plzeň rozhodnutí č. j. SCPP-45/PL-OKP-2-SŘ-2007, které nabylo právní moci dne 26. 10. 2007 o vyhoštění na dobu 10 let. Dne 24. 6. 2007 žalobce opětovně požádal o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Řízení bylo zastaveno usnesením krajského soudu, které nabylo právní moci dne 3. 9. 2008.

Žalovaný tak vzal za prokázané, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně bez platného víza a cestovního dokladu nejméně od 30. 12. 2001 do 15. 2. 2002, následně pak od 10. 9. 2003 do 18. 6. 2007 a opakovaně od 2. 10. 2008 do 11. 11. 2009, čímž naplnil důvody uvedené v § 119 odst. 1 písm. a) bod 3 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona č. 326/1999. Námitky žalobce uvedené v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně shledal žalovaný nedůvodnými a účelovými.

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce včas žalobu, v níž rozhodnutí žalovaného označil za nezákonné a nepřezkoumatelné kvůli vadám předcházejícího správního řízení. Namítal, že žalovaný porušil svou povinnost postupovat řádným procesním postupem v souladu s právním řádem ČR, se zásadami a principy činnosti správních orgánů a následně své rozhodnutí dostatečně odůvodnit. Požádal o osvobození od soudních poplatků, neboť v současnosti nemá žádné příjmy a v zařízení pro zajištění cizinců neexistuje způsob, jak si finanční prostředky opatřit. Žalobce poukázal na skutečnost, že nemá majetek větší ceny, je omezen na svobodě a nedisponuje finančními prostředky. Navrhl, aby městský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Pro případ, že by městský soud neshledal důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného, navrhl, aby snížil délku správního vyhoštění, neboť má za to, že správní vyhoštění je trestem za správní delikt sui generis.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 24. 2. 2010, č. j. 8 Ca 31/2010 – 18 (správné číslo jednací je 8 A 31/2010 – 18) žádost žalobce o osvobození od soudních poplatků zamítl. V odůvodnění poukázal na skutkové okolnosti případu a konstatoval, že žalobce současně s podáním žaloby nesplnil svou poplatkovou povinnost, požádal o osvobození od soudních poplatků a předložil potvrzení (vzor 060 OSŘ) o osobních majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků. V tomto potvrzení uvedl pouze základní osobní údaje a ostatní položky nevyplnil. Neprokázal tedy své tvrzení o tom, že nemá dostatečné prostředky k zaplacení soudního poplatku ve výši 2000 Kč. Městský soud dále poukázal na znění § 36 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád

správní (dále jen „s. ř. s.") a zabýval se splněním podmínky uvedené ve větě druhé tohoto ustanovení, podle které, dospěje-li soud k závěru, že návrh zjevně nemůže být úspěšný, žádost o osvobození od soudních poplatků zamítne. Podle názoru městského soudu je nesporné, že žalobce se nachází na území České republiky bez platného cestovního dokladu a víza, několikráte byl správním orgánem i soudem vyloučen z území České republiky. Městský soud tak shledal, že žalobcův návrh zjevně nemůže být úspěšný a žádost žalobce o osvobození od soudních poplatků z podané žaloby též z tohoto důvodu zamítl.

Proti tomuto usnesení městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel") včas kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., v níž s ohledem na to, že podle § 110 odst. 2 s. ř. s. nemůže v řízení před Nejvyšším správním soudem vystupovat samostatně, požádal o ustanovení zástupce z řad advokátů. Stěžovatel uvedl, že v současnosti nemá dostatek finančních prostředků, aby si mohl dovolit zaplatit advokáta. Požádal proto rovněž o osvobození od soudních poplatků v řízení o kasační stížnosti, avšak v této souvislosti poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2007, č. j. 9 As 3/2007 – 77, podle kterého v řízení o kasační stížnosti proti usnesení městského, resp. krajského soudu o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku za předchozí kasační stížnost, by trvání na splnění poplatkové povinnosti znamenalo řetězení řešeného problému a ve svém důsledku by popíralo smysl samotného řízení. Tato okolnost proto sama o sobě nemůže bránit projednání věci a vydání meritorního rozhodnutí. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení městského soudu v Praze ze dne 24. 2. 2010, č. j. 8 Ca 31/2010 – 18 (správné číslo jednací je 8 A 31/2010 – 18), zrušil a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení.

V doplnění kasační stížnosti ze dne 26. 3. 2010 stěžovatel zdůraznil znění § 36 odst. 3 s. ř. s., z něhož vyplývá, že někdy bude otázka úspěšnosti návrhu nejasná, takže neúspěšnost nebude zjevná. Z toho je nutné podle stěžovatele dovodit, že městský soud mohl jeho žádost o osvobození od soudních poplatků zamítnout, jen pokud by neúspěšnost žaloby byla zcela nesporná a nepochybná. Jednalo by se kupříkladu o případ, kdy by žaloba byla podána po vypršení lhůty k jejímu podání. K tomuto závěru však nemohl městský soud dospět pouze z toho důvodu, že stěžovateli již dříve bylo uloženo vyhoštění. Stěžovatel upozornil na skutečnost, že žalobu podal v zákonné lhůtě a tvrdil v ní nezákonnost konkrétního rozhodnutí a vady řízení v předcházejícím správním řízení. Městský soud nemohl takto rozhodnout o jeho žádosti o osvobození od soudních poplatků, aniž by bez nejmenších pochybností bylo jasné, že žalobu odmítne, či zcela jasně zamítne. To však nebylo v posuzovaném případě splněno. Z přiloženého potvrzení o osobních a majetkových poměrech a z obsahu žaloby podle stěžovatele vyplývá, že v současnosti nemá žádné příjmy, nemá majetek větší ceny ani nedisponuje finančními prostředky.

Městský soud v Praze reagoval na kasační stížnost žalobce vydáním dvou usnesení:

Usnesením ze dne 19. 4. 2010, č. j. 8 A 31/2010 – 31, stěžovatele vyzval, aby do 10 dnů od doručení tohoto usnesení zaplatil ke sp. zn. 8 A 31/2010, soudní poplatek za kasační stížnost proti usnesení téhož soudu ze dne 24. 2. 2010, č. j. 8 A 31/2009 – 18, ve výši 3000 Kč.

Usnesením ze dne 19. 4. 2010, č. j. 8 A 31/2010 – 32, stěžovatele vyzval, aby ve lhůtě do 15 dnů od doručení této výzvy zaslal nadepsanému soudu originál plné moci právního zástupce, který bude stěžovatele v řízení o kasační stížnosti zastupovat.

Následně Městský soud v Praze usnesením ze dne 7. 5. 2010, č. j. 8 Ca 31/2010 – 34 (správné číslo jednací je 8 A 31/2010 – 34), zamítl žádost stěžovatele o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti. V odůvodnění poukázal na § 35 odst. 8 a § 36 odst. 3 s. ř. s. a konstatoval, že stěžovatel od soudních poplatků osvobozen být nemohl, neboť svá tvrzení (týkající se majetkových poměrů) nedoložil a proto první podmínka pro ustanovení zástupce splněna nebyla. Také ohledně druhé podmínky pro ustanovení zástupce, spočívající v potřebě ochrany práv stěžovatele, dospěl městský soud k závěru, že splněna nebyla. Stěžovatel totiž podle názoru městského soudu není pronásledovaným uprchlíkem, jak tvrdí v žalobě, neboť řízení o jeho žádosti o udělení azylu před krajským soudem skončilo zastavením s právní mocí dne 9. 9. 2003, a řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany rovněž bylo zastaveno krajským soudem s právní mocí dne 3. 9. 2008 a vykonatelností dne 2. 10. 2008. Stěžovatel byl rozsudkem Okresního soudu ve Frýdku-Místku ze dne 3. 6. 2002, který nabyl právní moci dne 3. 8. 2002 odsouzen k trestu vyhoštění na dobu čtyř let za maření výkonu úředního rozhodnutí. V posuzované věci se tak podle názoru městského soudu nejedná o ochranu práv stěžovatele.

Proti tomuto usnesení městského soudu podal stěžovatel včas kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., v níž namítal, že pro řízení vedené u městského soudu již předložil Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků, ve které uvedl, že s ohledem na svoje postavení (zajištění v zařízení pro zajištění cizinců a udělení výjezdního příkazu) není prozatím schopen splnit podmínky, které zákon č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti stanoví pro zaměstnávání cizinců. Stěžovatel neměl a nemá možnost být zaměstnán či vyvíjet samostatnou výdělečnou činnost, nedisponuje finančními prostředky a je odkázán na pomoc přátel a obdobné společenské úsluhy. Podle názoru stěžovatele městský soud nerespektoval názor Nejvyššího správního soudu vyplývající z rozsudku ze dne 25. 4. 2007, č. j. 9 As 3/2007 – 77, podle něhož trvání na splnění poplatkové povinnosti pro řízení o kasační stížnosti proti zamítnutí žádosti o osvobození od soudních poplatků znamená řetězení řešeného problému a ve svém důsledku popírá smysl řízení o tomto opravném prostředku. Další pochybení městského soudu spatřuje stěžovatel v tom, že městský soud, aniž by rozhodl o žádosti stěžovatele o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce z řad advokátů, stěžovatele usnesením ze dne 19. 4. 2010, č. j. 8 A 31/2010 – 31 a č. j. 8 A 31/2010 - 32 vyzval, aby do 10 dnů od doručení této výzvy zaplatil soudní poplatek pro řízení o kasační stížnosti a do 15 dnů od doručení této výzvy zaslal soudu originál plné moci právního zástupce pro řízení o kasační stížnosti. Teprve poté, dne 7. 5. 2010 rozhodl, že žádost stěžovatele o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce zamítá. To vše učinil, aniž by stěžovatele vyzval k předložení potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků pro řízení o kasační stížnosti. Stěžovatel požádal o ustanovení zástupce z řad advokátů k doplnění kasační stížnosti a zároveň požádal o osvobození od soudních poplatků pro řízení o kasační stížnosti. S ohledem na výše uvedené navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení

Městského soudu v Praze ze dne 7. 5. 2010, č. j. 8 A 31/2010 – 34, zrušil a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení.

Z uvedené rekapitulace spisu je patrno, že Městský soud v Praze v projednávané věci postupně dvěma rozhodnutími zamítl žádost stěžovatele o osvobození od soudních poplatků - prvá se vztahovala k řízení o žalobě a druhá k řízení o kasační stížnosti podané proti zamítnutí žádosti prvé. Poté předložil spis Nejvyššímu správnímu soudu, přičemž v předkládací správě uvedl, že jej předkládá k rozhodnutí o kasační stížnosti proti usnesení ze dne 24. 2. 2010, tedy o kasační stížnosti směřující proti rozhodnutí prvnímu, jímž byla zamítnuta žádost o osvobození od soudních poplatků pro řízení žalobní. Nejvyšší správní soud však při předběžném posouzení věci usoudil, že musí nejdříve rozhodnout o v pořadí druhé kasační stížnosti, tedy té, která směřuje proti usnesení městského soudu ze dne 7. 5. 2010, č. j. 8 Ca 31/2010 – 34 (správné číslo jednací je 8 A 31/2010 – 34), neboť rozhodnutí o ní je předpokladem pro možnost přezkoumat rozhodnutí prvé, tedy ze dne 24. 2. 2010. Tomuto závěru koresponduje též poučení Nejvyššího správního soudu, kterého se dostalo účastníkům řízení o probíhajícím řízení a o složení senátu, jenž se bude projednáním kasační stížnosti zabývat.

K otázce přípustnosti této kasační stížnosti Nejvyšší správní soud podotýká, že v řízení u Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu o zamítnutí návrhu na ustanovení zástupce žalobce není důvodem pro odmítnutí kasační stížnosti nedostatek právního zastoupení (shodně též rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Azs 27/2004, ze dne 28. 4. 2004). Jinak tomu však je v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku o věci samé; tam je zastoupení advokátem nezbytné.

Podobně v řízení o kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu o zamítnutí návrhu žalobce na osvobození od soudních poplatků není třeba trvat na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost ani na povinném zastoupení advokátem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 1 Afs 65/2007 – 37). Proto byla kasační stížnost shledána přípustnou.

Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadené usnesení Městského soudu v Praze ze dne 7. 5. 2010 z hledisek stanovených v § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Stěžovatel se v kasační stížnosti výslovně dovolával důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat pouze z důvodů tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo

že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Uplatněné důvody kasační stížnosti určují sled, v němž se jimi musí Nejvyšší správní soud zabývat. Pokud by důvodnou shledal námitku stěžovatele, v nímž se dovolává důvodu kasační stížnosti uvedeného pod písm. d) citovaného zákonného ustanovení, pak by se již dalšími uplatněnými důvody kasační stížnosti zabývat nemusel. V projednávané věci Nejvyšší správní soud shledal, že se stěžovatel právem dovolal kasačního důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy jiné vady řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Stěžovatel v kasační stížnosti brojil proti usnesení městského soudu ze dne 7. 5. 2010, kterým byla zamítnuta jeho žádost o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti, obsažená v předcházející kasační stížnosti směřující proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24. 2. 2010, kterým byl zamítnut návrh stěžovatele na osvobození od soudních poplatků pro řízení o žalobě.

Stěžovatel dovozoval, že toto usnesení nemuselo být vůbec vydáno, neboť je nadbytečné, stejně jako neměla být vydána předchozí usnesení téhož soudu ze dne 19. 4. 2010, jimiž byl vyzván k zaplacení soudního poplatku pro řízení o kasační stížnosti a k doručení originálu plné moci právního zástupce pro řízení o ni, ačkoliv judikatura Nejvyššího správního soudu je postavena na zásadě, že setrvávání na splnění poplatkové povinnosti pro řízení o kasační stížnosti proti zamítnutí žádosti o osvobození od soudních poplatků znamená ve svém důsledku popření smyslu řízení o tomto opravné prostředku.

Nejvyšší správní soud s tímto názorem stěžovatele souhlasí.

V již zmíněném rozsudku ze dne 24. 10. 2007, č. j. 1 Afs 65/2007 – 37, Nejvyšší správní soud vyslovil, že *osvobození od soudních poplatků i právo na bezplatné zastoupení se váže k posouzení poměrů konkrétního žadatele. Nesplnění podmínek pro osvobození od soudních poplatků přitom vylučuje i právo na bezplatné zastoupení (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Za situace, kdy předmětem kasačního přezkumu je rozhodnutí, jímž byla zamítnuta žádost o osvobození od soudních poplatků, by trvání jak na podmínce uhrazení soudního poplatku za kasační stížnost, tak i na podmínce povinného zastoupení, znamenalo jen další řetězení téhož problému, a vedlo by k popření cíle, jenž účastník podáním žádosti sledoval a k popření vlastního smyslu řízení o kasační stížnosti, v němž má být zkoumán závěr o tom, zda účastník měl být od soudních poplatků osvobozen či nikoliv.*

Vzdor takto (opakovaně) vyslovenému názoru v judikatuře Nejvyššího správního soudu však Městský soud vyzval stěžovatele výše již uvedenými usneseními ze dne 19. 4. 2010 k zaplacení soudního poplatku pro řízení o podané kasační stížnosti a k předložení plné moci udělené advokátovi pro řízení o ní. Posléze pak dodatečně usnesením ze dne 7. 5. 2010 stěžovatelovu žádost o ustanovení advokáta a o osvobození od soudních poplatků pro řízení o kasační stížnosti, (žádost byla součástí stěžovatelovy kasační stížnosti proti usnesení městského soudu ze dne 24. 2. 2010, v níž však současně stěžovatel upozorňoval na judikaturu Nejvyššího správního soudu, že i bez splnění poplatkové povinnosti je kasační stížnost projednatelná), městský soud zamítl, neboť shledal, že stěžovatel od soudních poplatků osvobozen být nemůže, jelikož tvrzení ohledně svých majetkových poměrů nedoložil a ostatně nesplnil ani druhou zákonem požadovanou podmínku, jíž je potřeba ochrany jeho práv v projednávané věci.

S ohledem na výše uvedené judikatorní závěry je však zřejmé, že tento postup městského soudu byl vadný. Zamítnutí stěžovatelovy žádosti o osvobození od soudních poplatků a ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti nebylo na místě, neboť předcházející kasační stížnost stěžovatele směřovala proti usnesení městského soudu ze dne 24. 2. 2010, jímž byl právě zamítnut návrh na osvobození od soudních poplatků pro řízení o žalobě. Naopak povinností městského soudu bylo předložit bez dalšího kasační stížnost stěžovatele proti usnesení ze dne 24. 2. 2010 k projednání a rozhodnutí o ní Nejvyššímu správnímu soudu.

V této souvislosti dává Nejvyšší správní soud stěžovateli za pravdu v tom, že výzvy ze strany městského soudu k zaplacení soudního poplatku a doložení plné moci k zastupování udělené advokátovi, učiněné usneseními ze dne 19. 4. 2010, č. j. 8 A 31/2010 – 31 a č. j. 8 A 31/2010 – 32, byly neoprávněné, za dané situace nebylo třeba trvat na zaplacení soudního poplatku z kasační stížnosti ani na povinném zastoupení advokátem v řízení o ní. Stěžovateli tak lze přisvědčit v tom, že městský soud pochybil, když jej vyzval, aby zaplatil soudní poplatek ve výši 3000 Kč a aby mu zaslal originál plné moci jíž zmocňuje svého zástupce pro řízení o kasační stížnosti. Ze stejného důvodu byla pak neoprávněně vydána též další výzva Městského soudu v Praze ze dne 23. 6. 2010, č. j. 8 A 31/2010 – 46, jíž soud vyzývá stěžovatele k zaplacení soudního poplatku ve výši 3000 Kč za kasační stížnost směřující proti jeho rozhodnutí ze dne 7. 5. 2010, č. j. 8 A 31/2010 – 34.

Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené uzavírá, že rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 7. 5. 2010 nemělo být vůbec vydáno a proto je Nejvyšší správní soud musel bez dalšího zrušit podle ustanovení § 110 odst. 1 věta prvá s. ř. s. K uvedenému Nejvyšší správní soud dodává, že si je vědom druhé části první věty citovaného ustanovení (před středníkem), podle níž, zruší-li rozsudkem rozhodnutí krajského soudu, věc vrátí tomuto soudu k dalšímu řízení. Tak učiní vždy, kdy je z povahy věci třeba, aby krajský soud (zde Městský soud v Praze) v řízení pokračoval. O takový případ však v tomto stádiu řízení nejde, neboť v rozhodování o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti stěžovatele ze dne 12. 3. 2010, směřující proti usnesení téhož soudu ze dne 24. 2. 2010, Městský soud v Praze pokračovat nebude. Usnesení uvedeného soudu ze dne 7. 5. 2010, č. j. 8 A 31/2010 – 34, nemělo být vůbec vydáno a proto bylo Nejvyšším správním soudem bez dalšího zrušeno.

Nadbytečným za této situace je, aby rozsudek Nejvyššího správního soudu obsahoval pokyn pro městský soud rozhodnout i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti ve smyslu § 110 odst. 2 s. ř. s.

Na Městském soudu v Praze za této situace nyní bude, aby doručil tento rozsudek Nejvyššího správního soudu účastníkům a poté aby spis znovu předložil Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti stěžovatele směřující proti jeho usnesení ze dne 24. 2. 2010, č. j. 8 Ca 31/2010 -18 (správné číslo jednací je 8 A 31/2010 – 18).

Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že bude na Městském soudu v Praze, aby před předložením věci Nejvyššímu správnímu soudu provedl opravu čísla jednacího na obou jeho usneseních, tedy jak ze dne 24. 2. 2010, tak ze dne 7. 5. 2010, neboť zřejmým pochybením při psaní těchto usnesení došlo k nesprávnému označení spisové značky v číslu jednacím: na místo správného 8 A, se uvádí 8 Ca.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. února 2011

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu